

Arrest

nr. 226 436 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 september 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 18 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 7 april 2015 in Oostenrijk, op 6 mei 2015 in Noorwegen, op 14 april 2017 en 10 mei 2017 in Italië en op 27 november 2017, 8 december 2017 en 15 januari 2018 in Frankrijk (Eurodac).

1.2. Op 26 oktober 2018 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,4 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 21 mei 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 18/09/2018
Overdracht CGVS: 15/01/2019*

U werd door het Commissariaat-generaal gehoord op 5 maart 2019 van 9.10u tot 13.26u, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, mr. Daem loco mr. Verhaegen, woonde het hele onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtun origine te zijn. U werd geboren in 1998 in het dorp Babaro, district Tagab, provincie Kapisa, waar u ook opgroeide. U bent ongeschoold. Uw vader was landbouwer en als hij het u vroeg, hielp u hem op de velden. Voor het overige had u geen bezigheden. U luisterde gewoon de hele dag naar muziek.

U verliet Afghanistan toen u 14 jaar oud was omdat u problemen gekregen had met de taliban. Op een dag zat u in Top Dagh naar muziek te luisteren toen plots enkele leden van de taliban opdoken. Ze hoorden muziek en vroegen u of het uw muziek was. U zei dat het uw muziek was en ze vroegen uw gsm. U gaf hen uw gsm en ze doorzochten hem. Ze zagen dat er veel muziek op stond en beschuldigden u ervan een kafir (ongelovige) te zijn. Ze begonnen u te slaan met hun wapen en gooiden zelfs stenen naar u. Hierdoor verloor u het bewustzijn. Enkele mensen uit de buurt vonden u en brachten u naar huis. Toen u weer bij bewustzijn was, vertelde u uw ouders wat er gebeurd was. Hierop besloten uw ouders dat u het land moest verlaten en regelden uw uitreis. Nog diezelfde avond verliet u uw dorp, terwijl uw ouders een graf maakten om de schijn op te houden dat u dood was. Uw oom, de broer van uw vader, bracht u naar Nimrooz, van waaruit u samen met een smokkelaar uw reis verderzette. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Duitsland en Denemarken naar Noorwegen. In Oostenrijk was u genoodzaakt asiel te vragen omdat u er tegengehouden werd, waarna u verder reisde naar Noorwegen. Daar vroeg u eveneens om internationale bescherming. U kreeg er uiteindelijk een verblijfsvergunning die geldig was tot uw 18de verjaardag. Omdat de Noorse autoriteiten gezegd hadden dat ze u na uw 18de verjaardag naar Afghanistan zouden terugsturen, ontvluchtte u Noorwegen zelf in het voorjaar van 2017. U waagde uw kans in Italië, maar uw verzoek om internationale bescherming werd er niet behandeld omwille van de Dublin-Verordening. Daarom ging u naar Frankrijk, waar u eveneens internationale bescherming vroeg, maar van daaruit werd u teruggestuurd naar Italië. U keerde terug naar Frankrijk en kwam uiteindelijk naar België, dat u bereikte op 14 september 2018. Op 18 september 2018 vroeg u vervolgens om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming werden volgende documenten neergelegd: uw taskara en een algemeen rapport over territoriumcontrole in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u geboren bent op 30 september 2002 en op het moment van uw aankomst in België dus minderjarig was (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,4 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,4 jaar oud was op 19 oktober 2018 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, in september 2018 (Verklaring DVZ, nr. 31), niet langer minderjarig was. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Voorts merkte uw advocaat bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS op dat u het de laatste tijd nogal lastig heeft en hij met u vooraf afgesproken had dat u tijdig zou aangeven indien u nood had aan een pauze (CGVS, p. 2). Zelf gaf u in de loop van uw onderhoud bij het CGVS ook aan dat u de laatste jaren veel meegemaakt heeft en u te kampen heeft met stress (CGVS, p. 3, 18, 35).

Er werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gezegd dat u het onmiddellijk diende te zeggen als er een probleem was of als u nood had aan een pauze, water of iets dergelijks (CGVS, p. 3). In de loop van het onderhoud werd dit nogmaals herhaald (CGVS, p. 8). Zodoende werd tegemoetgekomen aan deze vraag. Aangezien u geen medisch-psychologisch attest neerlegt waaruit andere bijzondere procedurele noden blijken, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland Afghanistan verlaten hebt omwille van problemen met de taliban. U werd door de taliban mishandeld omdat ze u als ongelovige beschouwden omdat u naar muziek luisterde (CGVS, p. 24-25).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en dit in de loop van uw onderhoud nogmaals benadrukt werd (CGVS, p. 2-3, 18-19), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Eerst en vooral moet erop gewezen dat u bewust geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door valse verklaringen af te leggen over uw leeftijd. U verklaarde bij de DVZ immers dat u geboren bent op 30 september 2002 (zie Fiche NBMV), wat betekent dat u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming in België, op 18 september 2018, net geen 16 jaar oud zou zijn geweest. Na leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël werd uw leeftijd vastgesteld op 20,4 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,4 jaar oud was op 19 oktober 2018 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw verzoek om internationale bescherming in België niet langer minderjarig was. Bij het CGVS paste u uw verklaringen aan en stelde 19 jaar oud te zijn. Op de vraag hoe u wist dat u 19 jaar oud was, antwoordde u dat u 14 was toen u uw taskara ging halen, u ondertussen al 5 jaar weg bent uit uw land en u bijgevolg 19 jaar oud bent. Dat staat op uw taskara (CGVS, p. 4). Hieruit dient geconcludeerd te worden dat u de Belgische autoriteiten bewust heeft proberen misleiden door te verklaren dat u minderjarig bent. U ging uw taskara namelijk zelf aanvragen en afhalen, samen met uw vader, en herinnerde u dat u op dat moment 14 jaar oud was (CGVS, p. 4-5). Hieruit kan dan ook slechts geconcludeerd worden dat u bewust valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd bij de DVZ. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor reeds danig aangetast.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst werden dienaangaande manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen tegenover de Noorse autoriteiten en uw verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten. Aangaande uw herkomst verklaarde u tegenover de Noorse autoriteiten dat u geboren en getogen was in het dorp Mandikol, gelegen in het district Koh-e-Safi van de provincie Parwan. U heeft er uw hele leven gewoond, tot aan uw vertrek uit uw land (Interview Noorwegen, p. 2). Ten aanzien van de Belgische autoriteiten verklaarde u daarentegen afkomstig te zijn uit het dorp Babaro, dat gelegen is in het district Tagab van de provincie Kapisa (Verklaring DVZ, nr. 10 – CGVS, p. 4). U verklaarde dus niet enkel afkomstig te zijn uit een ander dorp, maar zelfs uit een andere provincie. Aangezien u zowel ten aanzien van de Noorse autoriteiten als ten aanzien van de Belgische verklaarde uw hele leven in hetzelfde dorp te hebben gewoond (Interview Noorwegen, p. 2 - Verklaring DVZ, nr. 10 - CGVS, p. 5), is een misverstand uitgesloten. Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een vrees voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zich omwille hiervan beroept op internationale bescherming, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van alle autoriteiten waarbij hij een verzoek om internationale bescherming indient dezelfde verklaringen aflegt aangaande de kernelementen van zijn verzoek, waaronder zijn identiteit, recente herkomst, reisroute en vluchtmotieven. Dat u dit naliet, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig onderuit.

De geloofwaardigheid van de door u verklaarde herkomst wordt bovendien verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

Uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS over uw herkomstdorp waren evenmin consistent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat uw eigen dorp Hamzahi (fonetisch geschreven) heette en dit behoorde tot het groter dorp Babor (fonetisch geschreven) (Verklaring DVZ, nr. 10). Bij het CGVS verklaarde u echter het tegenovergestelde, dat uw dorp Baboro (fonetisch geschreven) heette en het een subdorp was van Amanzai (fonetisch geschreven), een bredere regio met verschillende subdorpen (CGVS, p. 6). Toen u erop gewezen werd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken het omgekeerde verklaard had, namelijk dat u afkomstig bent uit Hamzahi, dat een deeldorp is van Babor, antwoordde u dat u toen Amanzai had gezegd, maar het verkeerd genoteerd werd. Op uw annex werd ook verkeerdelijk Hamzahi geschreven, maar eigenlijk gaat het over Amanzai. Uw subdorp heet Babor (CGVS, p. 6).

Door te stellen dat er sprake is van een verkeerde schrijfwijze bij de Dienst Vreemdelingenzaken, biedt u echter geen verklaring voor het verschil in de door u verklaarde verhouding tussen beide plaatsen. Het louter vasthouden aan 1 versie van de feiten, namelijk dat uw subdorp Babor heet, is niet voldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Uw verklaringen over uw beweerde herkomstregio waren voorts onaannemelijk vaag. Zo zei u dat uw dorp, Baboro, een subdorp is van de bredere regio Amanzai. U kon echter slechts 3 andere dorpen opsommen die tot deze regio behoren, namelijk Tob Dana, Aka Khel en Mulayan, maar zei zelf dat er nog andere subdorpen van Amanzai (fonetisch geschreven) zijn. Toen u gevraagd werd welke andere subdorpen dit zijn, antwoordde u dat die andere dorpen heel ver van uw dorp lagen en u er zelf niet geweest bent. U argumenteerde ook dat u zelf 5 jaar geleden vertrokken bent en bepaalde info of kennis niet meer heeft. Hierop werd u gevraagd welke andere subdorpen u zich nog herinnerde. Er werd verduidelijkt dat het geen dorpen hoeven te zijn waar u zelf geweest was en u ook dorpen mocht noemen waarover u enkel gehoord had. U repliceerde dat de 3 dorpen die u opgesomd had het dichtst bij uw dorp lagen en de andere dorpen heel ver lagen. U bent in die andere dorpen bovendien zelf nooit geweest en u kent ook hun naam niet. Het was trouwens niet de gewoonte van de mensen in uw dorp om naar andere, verre dorpen te gaan (CGVS, p. 6). Deze verklaring overtuigt niet. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u uw land reeds 5 jaar geleden verlaten hebt en u toen 14 jaar oud was, volstaat dit niet om uw onwetendheid te verschonen. Ook van iemand die tot zijn 14de in eenzelfde dorp gewoond heeft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst gehoord heeft van de andere dorpen die tot zijn regio behoren, ook al liggen ze verder verwijderd van zijn dorp.

Verder stelde u dat er in de buurt van uw dorp 2 belangrijke bergen waren: Gwadjan Gulan berg en Shamshad berg. Deze bergen zijn door iedereen gekend omdat ze heel groot zijn. Toen u gevraagd werd in welke richting u moet gaan om vanuit uw dorp naar Shamshad berg te gaan, repliceerde u dat als jullie vanuit het dorp vertrokken, jullie altijd zeiden dat jullie in de richting van Shamshad berg gingen. U stelde dat het voor u heel moeilijk is om het mondeling te vertellen, maar u het heel goed kan uitleggen als u in uw dorp bent. Daarom werd u voorgesteld u in te beelden dat u in uw dorp staat, waarna u gevraagd werd of u onderweg iets tegenkomt als u vanuit uw dorp naar Shamshad berg gaat, bijvoorbeeld een ander dorp, een gebouw of brug. Hierop gaf u aan zelf niet naar Shamshad berg te zijn geweest, maar van uw vader slechts gehoord te hebben dat er een grote berg is die Shamshad berg heet (CGVS, p. 13). Het feit dat u Shamshad berg zelf nooit bezocht heeft, is niet voldoende om te verklaren waarom u zelfs niet kon stellen in welke richting Shamshad berg ten opzichte van uw dorp ligt, te meer omdat u net daarvoor zelf had gezegd dat u de weg vanuit uw dorp naar Shamshad berg heel goed kan uitleggen als u in uw dorp bent. Dat u dan ook helemaal niets kon zeggen over de weg van uw dorp naar Shamshad berg, is bijgevolg niet aannemelijk.

Voorts is het niet aannemelijk dat u niet kon uitleggen hoe u vanuit uw eigen dorp naar Tamir ging. U stelde dat u uw taskara was gaan halen in het districtshuis, dat gelegen is in Tamir (CGVS, p. 5). Toen u gevraagd werd de weg te beschrijven van uw eigen huis naar Tamir, zei u plots dat u zelf nooit naar Tamir geweest was. Erop gewezen dat u uw taskara was gaan afhalen in het districtscentrum, dat volgens u in Tamir lag, bevestigde u dit. U zei dat u er wel geweest bent, maar de weg niet meer kent. U vervolgde dat u niet zei dat u er helemaal niet geweest was. Als er iets was waarvoor u daar moest zijn, bent u er blijkbaar wel geweest, maar dat weet u niet meer (CGVS, p. 16). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u later tijdens datzelfde interview vertelde dat u maandelijks te voet naar Tamir ging om er in een van de winkeltjes nieuwe muziek op uw gsm te laten zetten (CGVS, p. 17-18). Het is niet aannemelijk dat u geen enkele beschrijving meer kan geven van een weg die u verklaarde maandelijks af te leggen. Zelfs wanneer u gevraagd werd de weg van uw huis naar Tamir in grote lijnen, zonder details, te beschrijven, slaagde u daar niet in. U zei dat de weg die u nam om vanuit uw dorp naar het districtscentrum, d.i. Tamir (CGVS, p. 5), te gaan, geen geasfalteerde weg is. Op de vraag waar u dan eerst naartoe moest gaan als u de weg van uw dorp naar Tamir wilde nemen, antwoordde u slechts dat u het vergeten was (CGVS, p. 16-17). Deze verklaring volstaat niet. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen aangezien u zelf meermaals naar Tamir bent gegaan. U legde immers geen enkel medisch attest neer dat aantoonde dat u uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat u niet meer in staat bent dergelijke kennis, die gebaseerd is op uw eigen ervaringen in uw dagdagelijkse leven in Afghanistan, te reproduceren. Ook toen u later gevraagd werd om de weg van uw dorp naar de muziekwinkel te beschrijven, kon u dit niet. Eerst zei u dat u onderweg veel dorpen tegenkwam, maar u deze dorpen niet kon noemen. Het is volgens u heel moeilijk om namen van dorpen te onthouden. Moest u al die namen onthouden, zou u gewoon gek worden, want er liggen heel veel dorpen op de weg richting de winkel. (CGVS, p. 18).

Deze verklaring overtuigt niet, aangezien redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst enkele namen van dorpen zou kunnen noemen als u deze dorpen elke maand passeerde. U legde bovendien geen medisch-psychologisch attest neer dat aantoonde dat u niet in staat zou zijn namen van dorpen te onthouden of te reproduceren. U kon zelfs geen enkel referentiepunt of beschrijving geven van de weg van uw huis naar Tamir. Ook toen u gevraagd werd waar u als eerste naartoe ging als u vanuit uw eigen huis naar de winkel in Tamir vertrok, kon u geen antwoord geven. U gaf aan dat u het niet meer wist omdat het al heel lang geleden is en u toen ook nog klein was. Erop gewezen dat u zich toch iets moest herinneren aangezien u deze weg elke maand aflegde, argumenteerde u dat u al 5 jaar in een moeilijke situatie verkeert in Europa en u het door al die moeilijkheden en stress vergeten bent. U opperde dat het CGVS het zelf maar moest opzoeken, aangezien het CGVS over voldoende systemen beschikt. U stelde ook nog dat u vertelt wat u nog weet, maar u zoveel stress en problemen heeft gekend dat u in Italië zelfmoord heeft proberen plegen. U wilde onder een trein springen, maar omstaanders hebben u hiervan gelukkig weerhouden (CGVS, p. 18). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, kan er nogmaals op gewezen worden dat u de door u ingeroepen geheugen- en andere problemen niet objectief kon staven, zodat zij niet weerhouden kunnen worden ter verschoning van uw vage verklaringen. Uw leeftijd op het moment van uw vertrek en de tijd die is verstreken sinds uw vertrek volstaan evenmin, aangezien het een weg betreft die u zelf maandelijks nam en u hierover helemaal niets kon vertellen. Zelfs van een 14-jarige kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst in algemene termen de weg kan beschrijven die hij elke maand nam en hij op zijn minst in staat is enkele dorpen of andere referentiepunten die hij onderweg tegenkwam op te noemen. Dat u hiertoe niet in staat was, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde herkomst.

U kon verder ook niets vertellen over de scholen in uw district. U vertelde zelf dat er niet overal scholen waren. In uw dorp was er bijvoorbeeld geen school. De overheid probeerde wel overal scholen te bouwen, maar die werden telkens door de taliban aangevallen (CGVS, p. 5). Toen u bijgevolg gevraagd werd naar scholen in uw district, kon u er echter geen enkele opnoemen. U was zeker dat er wel scholen waren in uw district, maar daarover had u geen informatie (CGVS, p. 14). U wist evenmin of er in u district een rivier was (CGVS, p. 20). U kon ook geen andere regio's noemen die behoorden tot uw district. Zelf verklaarde u afkomstig te zijn uit de regio Amanzai, maar u kon geen enkele andere regio in uw district opnoemen. U zei slechts dat er wel andere grote plaatsen zijn, maar u ze niet kent. U kan enkel vertellen over uw dorp of regio (CGVS, p. 40). Dit is niet aannemelijk, te meer omdat u naar het nieuws luisterde en u ook via andere mensen hoorde over gebeurtenissen die plaatsvonden (CGVS, p. 14). Zodoende kan verwacht worden dat u op zijn minst in staat bent namen van andere regio's op te sommen. Voorts wist u niet tot welke provincie het district Koh-e-Safi, dat grenst aan uw district Tagab, behoort. U vermoedde tot de provincie Parwan of Laghman, maar kon het niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 39). Dit is des te opmerkelijker omdat u ten aanzien van de Noorse autoriteiten verklaard had afkomstig te zijn uit het dorp Mandikol, gelegen in het district Koh-e-Safi van de provincie Parwan (Interview Noorwegen, p. 2).

Ook wanneer u gevraagd werd andere dorpen in de buurt van uw dorp te noemen, bleef u onaannemelijk vaag. U kwam niet verder dan 3 subdorpen van Amanzai die u eerder al had opgesomd. U herhaalde nogmaals dat die 3 dorpen in de buurt van uw dorp lagen en de andere dorpen verder lagen. In die andere dorpen bent u nooit geweest, dus kan u ze niet noemen. U zei dat u wel 200 dorpen kan noemen als u dat gevraagd werd, want in Tagab zijn er veel dorpen, maar dat geen zin heeft als u er zelf niet geweest bent (CGVS, p. 19). Ook deze verklaring overtuigt niet. Ten eerste omdat u aangaf dat u in de 3 subdorpen die u wel kon noemen- Tob Dana, Aka khel, Mulayan- eigenlijk ook nooit geweest was, maar u deze dorpen wel gezien heeft (CGVS, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat u zelfs geen enkel ander dorp in de buurt van uw dorp kon opnoemen. Zoals hierboven reeds aangehaald, stelde u namelijk dat u ongeveer maandelijks naar Tamir ging om nieuwe muziek op uw gsm te laten zetten. Onderweg naar Tamir kwam u heel veel dorpen tegen. Aangezien u de dorpen die u wel kon opnoemen, zelf ook nooit bezocht heeft, slechts gezien, kon bijgevolg verwacht worden dat u ook namen van andere dorpen kon geven die u ooit gezien heeft. Bovendien verklaarde u samen met uw vader naar de radio te luisteren. Jullie luisterden dan naar het nieuws, waarop verteld werd over de onveiligheidssituatie en over wat de taliban waar deed (CGVS, p. 14). Ook omwille van uw interesse in de actualiteit en het feit dat er in Tagab vaak incidenten waren op verschillende plaatsen, zoals blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst enkele buurdorpen zou kunnen noemen. Later tijdens hetzelfde onderhoud werd u gevraagd of de naam Gada Kheil u iets zei, waarop u antwoordde dat het een dorp is en u vervolgens spontaan ook 4 andere dorpen opnoemde. Toen u gevraagd werd waar deze dorpen liggen, kwam u niet verder dan dat deze dorpen hier en daar in uw regio liggen, maar u er zelf niet geweest bent (CGVS, p. 38). Dit doet vermoeden dat u bepaalde informatie heeft ingestudeerd. Ook andere vaststellingen wijzen hierop.

Zo kon u wel de andere districten opsommen die behoren tot de provincie Kapisa (CGVS, p. 38), maar kon u zoals reeds aangehaald geen enkele andere regio, school of rivier in uw district opnoemen. Dit doet ernstige vragen rijzen. Toen u gevraagd werd hoe u wist welke districten nog tot Kapisa behoorden, repliceerde u dat u dit van uw ouders gehoord had. Mensen vertellen namelijk over de plaatsen of districten in hun provincie (CGVS, p. 38). Het is echter opvallend dat uw ouders u wel verteld zouden hebben welke andere districten tot de provincie Kapisa behoren, maar ze u nooit verteld zouden hebben over andere dorpen in uw buurt of andere regio's in Tagab. Toen u hierop gewezen werd, argumenteerde u dat er heel veel kleine dorpen zijn, maar die niet zo belangrijk zijn. De grote plaatsen zijn wel belangrijk om te weten (CGVS, p. 38-39). Deze verklaring overtuigt niet. Er kan niet worden ingezien waarom het voor u belangrijker zou zijn geweest te weten welke andere districten tot Kapisa behoorden dan te weten welke dorpen, plaatsen of regio's er in de onmiddellijke buurt van de uwe lagen. Dit wekt het vermoeden dat u deze informatie ingestudeerd heeft. Het is in ditzelfde verband minstens even opvallend dat u niet in staat was te vertellen over dingen die deel uitmaakten van uw dagdagelijkse leefomgeving, maar u wel in staat was bepaalde gebeurtenissen in de tijd te situeren. Zo zei u bijvoorbeeld dat de Franse troepen zich 3 jaar voor uw vertrek uit uw district teruggetrokken hadden (CGVS, p. 15) of er 3 jaar voor uw vertrek een aardbeving was in uw district waarbij er wel materiële schade was, maar geen menselijke slachtoffers (CGVS, p. 37). Dat u wel in staat bent dergelijke gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren, maar zelfs niet in grote lijnen kon vertellen over uw directe leefomgeving, doet vermoeden dat u ook deze dingen ingestudeerd heeft. Volledigheidshalve kan hierbij nog gewezen worden op uw opmerkelijke verklaring dat het CGVS er rekening mee dient te houden dat niet alles wat op het internet staat, correct is (CGVS, p. 39 en 40), waarmee u ook duidelijk maakt dat u zich bewust bent van de informatie die op het internet te vinden is en waartoe u zelf ook toegang heeft, zoals onder meer blijkt uit de activiteit op uw facebookaccount.

Tot slot zijn verschillende van uw verklaringen in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Zo zei u tot 2 maal toe dat Hakim Akhonzada (fonetisch geschreven) op het moment van uw vertrek hoofd was van uw district, Tagab (CGVS, p. 36 en 39). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat Qudus Safi (fonetisch) districtshoofd was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Hij was minstens districtshoofd tussen januari 2013 en februari 2016. Hakim Akhonzada was zijn voorganger. Dat u bovendien stelde nog nooit van Qudus Safi te hebben gehoord (CGVS, p. 39), doet nog meer de wenkbrauwen fronsen. Verder stelde u Karzai op het moment van uw vertrek uit Afghanistan president was. Zijn ambtstermijn was bijna afgelopen, maar er waren nog geen nieuwe verkiezingen geweest, die waren er pas toen u zelf al in Noorwegen was (CGVS, p. 36). Deze verklaring strookt echter niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat Ashraf Ghani al sinds 29 september 2014 officieel zetelde. De eerste ronde van de presidentsverkiezingen werd gehouden op 5 april 2014. De tweede stemronde vond plaats op 14 juni 2014. Uit de informatie in uw dossier blijkt dat u pas in april of mei 2015 in Noorwegen bent aangekomen, aangezien op 7 april 2015 uw vingerafdrukken nog werden genomen in Oostenrijk en ze op 6 mei 2015 in Noorwegen genomen werden (zie Eurodac Search Result). U gaf bovendien aan dat uw reis van Afghanistan naar Noorwegen ongeveer 5 à 6 maanden in beslag had genomen (CGVS, p. 23), wat betekent dat u in april en juni 2014, op het moment van de presidentsverkiezingen, en in september 2014, op het moment van de inzwering van Ghani, nog steeds in Afghanistan was. Uw taskara, waarvan u verklaarde hem zelf te hebben afgehaald (CGVS, p. 4-5), werd trouwens uitgereikt op 23 mei 2014, met andere woorden na de eerste ronde van de presidentsverkiezingen. Tot slot stelde u dat de provinciegouverneur op het moment van uw vertrek Burganuddin (fonetisch geschreven) was (CGVS, p. 39, 40). Ook dit strookt niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hieruit blijkt immers dat Mehrabuddin Sapi/Safi (fonetisch geschreven) gouverneur was van de provincie Kapisa tussen 2011 en 2015. U wees er tijdens uw onderhoud tot 2 keer toe op dat de informatie die het CGVS op het internet zoekt niet altijd klopt en jullie daardoor problemen krijgen (CGVS, p. 39, 40). Deze verklaring is echter onvoldoende om deze tegenstrijdigheden te verschonen. Het CGVS maakt immers steeds gebruik van verschillende informatiebronnen. Bovendien is dit slechts een blote bewering en kon u in uw concrete geval geen objectieve informatie overmaken die uw beweringen staft en de informatie van het CGVS weerlegt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerd regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw vertrek uit Afghanistan in Tagab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

De geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven wordt bovendien nog bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen.

Vooreerst waren uw verklaringen over uw profiel niet aannemelijk. U stelde dat u niet naar school ging en u verder ook geen dagelijkse bezigheden had. Af en toe ging u uw vader helpen op jullie landbouwgronden, maar doorgaans was u gewoon op straat en had u geen bezigheid (CGVS, p. 10). U luisterde de hele dag naar muziek en had geen andere bezigheid (CGVS, p. 17). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk in de Afgaanse context. Het is bevreemdend dat u als oudste zoon in een gezin met 4 kinderen geen vaste bezigheid zou hebben gehad, hetzij naar school of de madrassa gaan, hetzij bijdragen tot het onderhoud van uw gezin. Ook op dit vlak waren uw verklaringen bovendien in strijd met de verklaringen die u aflegde tegenover de Noorse autoriteiten. Daar verklaarde u herder te zijn. U stelde dat u uw hele leven schapen en geiten had gehoed en u dit al deed sinds uw zesde (Interview Noorwegen, p. 2 en 5). Dit staat haaks op uw verklaringen bij de Belgische autoriteiten en tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Over de redenen voor uw vlucht uit Afghanistan legde u eveneens flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u zowel bij de Belgische als bij de Noorse autoriteiten dat u Afghanistan verlaten hebt omwille van problemen met de taliban. Uw verklaringen zijn echter geheel tegenstrijdig wat betreft de aard van deze problemen. Bij de Noorse autoriteiten stelde u dat de taliban u benaderd hadden terwijl u uw dieren aan het hoeden was en ze eisten dat u zelfmoordaanslagen zou plegen voor hen. Ze gaven u bommen en eisten dat u een aanslag zou uitvoeren op het parlement. Ze benaderden u tweemaal, waarna u vluchtte omdat u geen aanslag wilde plegen en u bij de derde ontmoeting door hen vermoord zou worden (Interview Noorwegen, p. 3-7). Deze verklaringen zijn volledig in strijd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Ten aanzien van de Belgische autoriteiten verklaarde u dat u in de buurt van uw huis gewoon naar muziek aan het luisteren was, toen er plots leden van de taliban opdoken. Toen zij merkten dat u naar niet-religieuze muziek luisterde en u veel dergelijke muziek op uw gsm had staan, mishandelden ze u omdat ze vonden dat u een ongelovige was. Ze sloegen en stenigden u, waarna ze u voor dood achterlieten. U werd gevonden door dorpelingen die in de buurt woonden. Zij brachten u naar huis. Toen u opnieuw bij bewustzijn was, vertelde u uw ouders wat er gebeurd was en nog diezelfde nacht vertrok u uit uw dorp (CGVS, p. 24-33). Behalve dat u telkens problemen aanhaalde met de taliban, is er verder geen enkel raakvlak tussen de beide versies van uw vluchtrelaas.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven wordt hierdoor nog verder onderuit gehaald. De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat u uiteenzette ten aanzien van de Belgische autoriteiten wordt bovendien nog bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen.

Zo past uw gedrag niet binnen de door u geschetste maatschappelijke omstandigheden. U verklaarde namelijk dat het door de taliban niet toegelaten is om naar andere muziek dan Naad (religieuze liederen) te luisteren en dit altijd al zo geweest is (CGVS, p. 25-26). Mensen die naar niet-religieuze muziek luisteren, worden als ongelovigen beschouwd en zullen door de taliban vermoord worden (CGVS, p. 25, 31). Uw ouders waren er ook tegen dat u naar muziek luisterde. U had van uw ouders zelfs heel veel slagen gekregen omdat u naar dergelijke muziek luisterde (CGVS, p. 26). Desalniettemin luisterde u elke dag naar muziek (CGVS, p. 8, 17) en deed u dit op een openbare plaats (CGVS, p. 25), wetende dat de taliban overal in uw dorp waren (CGVS, p. 25). U kon echter niet aannemelijk maken waarom het voor u zo belangrijk was om naar muziek te luisteren dat u zich hierdoor dagelijks vrijwillig blootstelde aan het risico om door de taliban gedood te worden. Op de vraag waarom u zo geïnteresseerd was in muziek, moest u toegeven dat u het eigenlijk niet wist. Sommige mensen zijn nu eenmaal geïnteresseerd in karate, anderen in muziek (CGVS, p. 26). Uiteindelijk stelde u dat u naar niet-religieuze muziek luisterde om te tonen dat u tegen de taliban bent, want u haat de taliban omdat het genadeloze mensen zijn (CGVS, p. 26). U stelde dat het voor u zo belangrijk was om te tonen dat u niet akkoord was met de taliban omdat u daar hoe dan ook geen leven had en het u niet interesseerde of u de doodstraf zou krijgen of niet. Meer nog, u was zelfs akkoord met de doodstraf (CGVS, p. 26). Waarom u dan net uw ongenoegen wilde uiten via muziek, kon u niet aannemelijk maken. U beperkte zich slechts tot de stelling dat er in uw regio niets anders was (CGVS, p. 26). Uw verklaringen getuigen niet van een fundamentele, diepgewortelde overtuiging als grondslag voor uw gedrag. Gezien de door u geschetste maatschappelijke context, moet dan ook besloten worden dat u een onnodig risico nam door in het openbaar naar muziek te luisteren. De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt hierdoor verder ondermijnd.

Voorts waren uw verklaringen op bepaalde punten onaannemelijk vaag of inconsistent. Zo stelde u tweemaal dat u door de talibanstrijders niet enkel geslagen, maar ook gestenigd werd (CGVS, p. 24, 29). Toen u gevraagd werd wat er dan concreet was gebeurd met die stenen, legde u uit dat elk van uw 3 belagers stenen naar u gegooid had, maar nuanceerde vervolgens dat toen ze vertrokken ze blijkbaar ook stenen naar u gegooid hadden. Dat was alleszins het gevoel dat u had. Toen u hierover om verduidelijking werd gevraagd, zei u dat u duizelig was geworden en gevallen was, maar u nog steeds wel het gevoel had dat iemand stenen naar u aan het gooien was. U hebt deze stenen niet gezien, maar had het gevoel dat u ergens geraakt werd aan uw voet en heeft hiervan ook nog littekens. U legde verder uit dat u enkel de pijn heeft gevoeld van iemand die een steen naar u gooide, maar u de persoon zelf niet gezien heeft (CGVS, p. 30). Deze is echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat uw belagers alle 3 stenen naar u gegooid hebben (CGVS p. 29, 30). U vertelde zelfs dat een zekere K. H. u begon te stampen. Hij heeft u geslagen, u bent op de grond gevallen en die anderen hebben ook stenen naar u gegooid (CGVS, p. 29). Toen u gewezen werd op de incoherentie in uw verklaringen, argumenteerde u dat het uw eigen bedenking is dat ze alle 3 met stenen naar u gegooid hebben. Ze hebben u alle 3 geslagen, dus gaat u er ook vanuit dat ze alle 3 ook stenen naar u gegooid hebben, want de dorpingen zouden dat niet doen (CGVS, p. 30). Hiermee biedt u geen verklaring voor de inconsistenties in uw verklaringen en het feit dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS meermaals uitdrukkelijk verklaarde dat u gestenigd werd (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 24, 29, 30), om daarna te stellen dat u het gevoel had dat u gestenigd werd, maar u dit eigenlijk niet eens gezien heeft. Deze inconsistenties blijven dus overeind en tasten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan. Daarnaast gaf u tot 4 keer toe een ontwijkend antwoord toen u gevraagd werd wanneer uw zogezegde begrafenisplechtigheid werd gehouden, om uiteindelijk te zeggen dat uw ouders uw graf nog diezelfde avond gemaakt hebben. Dergelijke ontwijkende verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

U kon daarnaast niet aannemelijk waarom u voor de taliban een dermate belangrijke bedreiging zou vormen dat ze u koste wat kost zouden willen vermoorden. Er kan immers niet ingezien worden hoe het feit dat u in afzondering naar muziek luisterde op uw gsm een bedreiging voor hen vormde, zelfs dermate dat ze u niet eens de kans gaven om uw gedrag aan te passen, maar ze onmiddellijk geprobeerd hebben u te vermoorden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict op <https://www.cgra.be/en/country-information/easo-coi-report/individuals-targeted-armed-actors-conflict>), blijkt namelijk dat de taliban doelwitten doorgaans tot twee maal toe waarschuwt. Indien de persoon in kwestie geen gevolg geeft aan deze waarschuwingen, gaan de taliban over tot verdere acties. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voorafgaand aan uw mishandeling door de taliban gewaarschuwd werd. Dit roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van de door u beschreven werkwijze van de taliban. Toen u daarom gevraagd werd waarom het voor de taliban zo belangrijk is u te vermoorden, kon u ook geen overtuigende reden geven. U stelde slechts dat de taliban niets anders te doen hebben dan mensen te vermoorden en de taliban er zijn om gewone mensen te bestraffen en vermoorden. Erop gewezen dat er voor de taliban mensen zijn die veel belangrijker zijn, bijvoorbeeld mensen die als tolk hebben gewerkt voor de Amerikanen, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 25), kwam u niet verder dan dat er in uw regio geen mensen wonen die als tolk voor de Amerikanen hebben gewerkt en veel mensen die voor buitenlanders hebben gewerkt ondertussen vertrokken zijn. De soldaten van het nationale leger zijn gewapend en kunnen zich bij de uitoefening van hun job beschermen. De taliban willen gewone mensen in de regio bestraffen (CGVS, p. 31). Hiermee maakte u echter nog steeds niet aannemelijk waarom het feit dat u naar niet-religieuze muziek luisterde voor de taliban dermate bedreigend was dat ze hun tijd en energie zouden gebruiken om u te viseren. De geloofwaardigheid van relaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Tot slot is het weinig aannemelijk dat u in de door u beschreven toestand het land onmiddellijk moest verlaten. U stelde dat u geslagen en gestenigd was en u ook gedurende 2 uur het bewustzijn verloren had. Als gevolg van de mishandeling had u een gebroken neus, kneuzingen en open wonden aan uw heup en voet, en veel pijn aan uw hoofd en de rest van uw lichaam (CGVS, p. 32). U stelde dat u niet eerst thuis kon herstellen omdat de taliban opnieuw naar uw huis konden komen en u dan zeker zouden vermoorden (CGVS, p. 33). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u zelf stelde dat de taliban denken dat u dood bent (CGVS, p. 24 en 30-31) en uw ouders nog diezelfde avond een graf voor u gemaakt zouden hebben (CGVS, p. 33). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom de taliban nog naar uw huis zouden komen, wat ze tot op het moment van uw laatste contact met uw familie, een jaar geleden, ook nog steeds niet gedaan hebben (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - CGVS, p. 35).

Om bovenstaande redenen kan er hoe dan ook geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas, zoals u het uiteenzette ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 5/3/2019 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er eveneens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Tijdens uw onderhoud stelde u dat u al 5 jaar lang in een moeilijke situatie zit in Europa en u door deze situatie en de stress alles vergeten bent. U opperde vervolgens dat het CGVS het zelf maar moet uitzoeken. U zei immers dat het CGVS over heel veel systemen beschikt en de medewerkers van het CGVS ook overal een gsm hebben en ze het adres maar gewoon moeten ingeven (CGVS, p. 18). U werd erop gewezen dat het uw taak en verantwoordelijkheid is om te vertellen hoe uw leven in Afghanistan was en wat u er allemaal deed. U antwoordde dat u van uw dorp bent en zwoer dat u zelf van Tagab en uw regio bent. U stelde dat het u voor u goed was of u nu een positieve beslissing zou krijgen of niet. U zei dat u gewoon de waarheid zou vertellen en zou vertellen wat u nog meer wist. U heeft zodanig veel stress en problemen gehad dat u in Italië zelfmoord heeft proberen plegen. U wilde voor een trein springen, maar andere mensen hebben u tegenhouden. Als de Belgische autoriteiten u geen papieren willen geven, zullen ze u terugsturen naar uw land waar u in de oorlog zal sterven. U herhaalde nogmaals dat u een Afghaan bent en u uit uw eigen district en dorp komt (CGVS, p. 18-19). Zoals eerder aangegeven volstaat het niet om te verwijzen naar uw moeilijke leefomstandigheden in Europa om uw gebrek aan medewerking en uw bewuste pogingen om de Belgische autoriteiten te misleiden te verschonen.

U legde immers geen enkel medisch-psychologisch attest neer dat aantoonde dat uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat bent op zelfstandige, coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen over uw identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

Ook uw advocaat argumenteerde dat de stress die u de afgelopen jaren ervaren heeft en uw ongeschooldheid een impact hebben gehad op uw verklaringen en herinneringen (CGVS, p. 42). Andermaal kan benadrukt dat ook uw advocaat geen enkel medisch-psychologisch attest neerlegde dat zijn verklaringen staaft. Uw advocaat maakte evenmin aannemelijk hoe uw ongeschooldheid een impact heeft gehad op uw verklaringen en uw herinneringen noch hoe dit afbreuk zou doen aan bovenstaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van uw profiel, recente herkomst en vluchtrelaas en uw bewuste pogingen om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Het CGVS heeft u nochtans uitgebreid de kans geboden hierover klaarheid te scheppen. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, uw taskara en een algemeen rapport, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara is onvoldoende om aan te tonen dat u uit het district Tagab in Kapisa afkomstig bent. Documenten vermogen immers niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de Afghaanse samenleving gekenmerkt wordt door een hoge mate van corruptie en allerhande Afghaanse documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook relatief beperkt. Uw informatie in de door u neergelegde taskara weegt bijgevolg geenszins op tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uw advocaat legde aan het einde van uw persoonlijk onderhoud nog een rapport neer over de controle van het Afghaanse grondgebied. Hij argumenteerde dat volgens dit rapport 72 procent van uw herkomstregio onder controle staat van de Mujahedeem (CGVS, p. 42). Aangezien uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door u verklaarde herkomst niet geloofwaardig is, is dit argument niet dienstig.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1997 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

In zijn feitenrelaas verklaart verzoeker dat hij zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft laten leiden door foutief advies van de Afghaanse gemeenschap en niet de waarheid heeft verteld. Hij verklaart dat hij over de Afghaanse nationaliteit beschikt, dat zijn ouders afkomstig zijn uit het dorp Mandikol in het district Koh-e-Safi van de provincie Parwan in Afghanistan, doch dat verzoeker zelf geboren werd in een Afghaans vluchtelingenkamp in Nowshera in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in Pakistan.

Verzoeker ging niet naar school in Pakistan, maar volgde wel les aan de madrassa. Tijdens deze lessen werd opgeroepen om deel te nemen aan de jihad. Verzoekers broer werd zes jaar geleden ontvoerd, waarop verzoeker door zijn vader naar het buitenland werd gestuurd. Verzoeker verliet Pakistan rond 6 december 2014.

Verzoeker wenst zich te verontschuldigen voor het verschaffen van verkeerde informatie en licht toe dat hij het "*hardnekkige gerucht*" geloofde dat bestaat binnen de Afghaanse gemeenschap, namelijk dat een verblijf in Pakistan een negatieve invloed heeft op het verkrijgen van internationale bescherming. Hij ziet ondertussen zijn vergissing in.

Verzoeker meent echter dat uit de nieuwe informatie die hij thans vermeldt, blijkt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat eerst in op (2) zijn profiel als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Hij wijst erop dat hij een kopie van zijn Pakistaanse "*Proof of Registration Card*" en die van zijn ouders neerlegt in het verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 2). Hij tracht de originelen te bekomen. Uit deze stukken blijkt dat hij als Afghaanse vluchteling is in Nowshera in de provincie Khyber Pakhtunkhwa in Pakistan. Verzoeker meent dat deze documenten moeten onderzocht worden en verwijst hierbij naar het arrest Singh van het EHRM van 2 oktober 2012 en de samenwerkingsplicht die op de commissaris-generaal rust. Hij acht een bijkomend onderzoek naar zijn profiel als Afghaanse vluchteling dan ook noodzakelijk, waaraan hij vanzelfsprekend zijn medewerking wenst te verlenen. Verzoeker wijst erop dat hij zelf UNHCR heeft gecontacteerd om zijn profiel als Afghaans vluchteling uit Pakistan te bevestigen (verzoekschrift, stuk 13).

De motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis van zijn regio van herkomst onvoldoende is, is "*logisch en terecht*", aangezien zijn verklaringen niet stroken met de waarheid en hij zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven. Verzoeker heeft zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan naar best vermogen aangetoond en is altijd bereid om vragen te beantwoorden over zijn verblijf in Pakistan en geeft aan dat het "*eventueel een goed idee*" is om zijn dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal zodat hij uitgebreid ondervraagd kan worden over zijn verblijf in Pakistan.

Verzoeker gaat vervolgens in op de toepassing van (3) Pakistan als "*eerste land van asiel*" en verwijst hierbij naar (oud) artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij in Pakistan geen beroep kan doen op het Vluchtelingenverdrag omdat Pakistan dit verdrag niet heeft ondertekend. Uit de landeninformatie beschikbaar over de situatie voor Afghanen in Pakistan blijkt bovendien dat er geen sprake is van reële bescherming van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Verzoeker citeert hierbij uit informatie van het Asylum Research Centre, Amnesty International, Human Rights Watch, het United States Department of State (verzoekschrift, stukken 3-6).

Hij voert verder aan dat uit "*berichtgeving van CNN*" (verzoekschrift, stuk 7) blijkt dat Afghaanse vluchtelingen tegen 31 maart 2017 Pakistan moesten verlaten. Deze deadline werd reeds enkele keren verschoven, meest recent naar het einde van juni 2019. De kwestie werd overgelaten aan het nieuwe bestuur na de verkiezingen. Op de aankondiging van eerste minister Imran Khan dat kinderen van Afghaanse vluchtelingen die geboren zijn in Pakistan en daar hun hele even verbleven hebben aanspraak zouden kunnen maken op de Pakistaanse nationaliteit, kwam enorm veel kritiek. Slechts twee dagen na zijn uitspraak kwam hij er dan ook reeds op terug. Dit toont aan dat er blijvende onzekerheid is met betrekking tot het lot van Afghaanse vluchtelingen evenals de houding van de Pakistaanse bevolking tegenover hen. Er is bijgevolg nog steeds geen enkele vooruitgang geboekt voor de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Het feit dat de deadline recent is opgeschoven naar eind juni 2019 en er over een hypothetisch toekomstig statuut voor een bepaalde categorie vluchtelingen wordt gesproken, maakt natuurlijk nog niet dat Pakistan reële bescherming biedt, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement (verzoekschrift, stuk 8), integendeel, aldus verzoeker. Verzoeker citeert nog uit informatie van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 9).

Verzoeker besluit dan ook dat Pakistan geen reële bescherming biedt aan verzoeker en aldus geen “eerste land van asiel” vormt.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij een (4) reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet:

“Verwerende partij beoordeelt gewoonlijk het reële risico op ernstige schade ten opzichte van de recente verblijfplaats in het land van herkomst. De ouders van verzoeker zijn afkomstig uit het dorp Mandikol, district Koh-e-Safi in de provincie Parwan. Omwille van onveiligheid moesten zij hun land van herkomst ontvluchten en zich in Pakistan vestigen.

Verzoeker heeft zijn hele leven in Pakistan gewoond en heeft dus geen enkele band met Afghanistan. Zijn familie verblijft momenteel in Pakistan. In Afghanistan heeft hij verder geen familie. Ooms en tantes wonen ook allemaal in Pakistan.

Verwerende partij beoordeelt gewoonlijk het reële risico op ernstige schade ten opzichte van de recent verblijfplaats in het land van herkomst. In casu had verzoeker nooit een reële feitelijke verblijfplaats in zijn land van herkomst. Zijn familie is afkomstig uit het dorp Mandikol, district Koh-e-Safi in de provincie Parwan. Zijn ouders hebben Afghanistan verlaten nog voor de geboorte van verzoeker en zijn sindsdien nooit teruggekeerd. Al hun kinderen werden in Pakistan geboren.

UNHCR situeert de 'referentieplaats' (als redelijk intern vestigingsalternatief) in Afghanistan enkel daar waar de bescherming van de uitgebreide familie of een etnische of sociale netwerk voorhanden is voor de betrokkene, waar hij in geval van terugkeer kan op terugvallen. Verzoeker en zijn familie hebben geen band meer met Afghanistan. Verzoeker kan zich niet herinneren wanneer zijn ouders Afghanistan hebben verlaten. Gezien het feit dat verzoeker geboren is in Pakistan, net zoals zijn oudere broer, is dit op zijn minst 21 jaar geleden.

Hoewel de band met Afghanistan quasi volledig is verdwenen, dient het dorp Mandikol in het district Koh-e-Safi in de provincie Parwan als referentieplaats te worden genomen. Dat is de plaats waarvan zijn ouders oorspronkelijk afkomstig zijn.”

Verzoeker verwijst naar de onveilige situatie in de provincie Parwan en voert aan dat uit het “End of Year Report 2018” blijkt dat het district waar zijn ouders van afkomstig zijn voor 60% bezet is door “Mujahideen” (verzoekschrift, stuk 11). Hij citeert tevens uit het EASO-rapport “Afghanistan Security situation – Update” van mei 2018 (verzoekschrift, stuk 10). Van verzoeker kan dus onmogelijk verwacht worden dat hij zich in Parwan vestigt.

Verzoeker verwijst verder naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en naar “richtlijnen van UNHCR” en meent dat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief moet worden onderzocht, rekening houdende met een aantal elementen. Hij wijst erop dat de bewijslast voor de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt. Verzoeker citeert uit UNHCR's “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018. Hij licht hierbij toe dat “Verzoeker is geboren en getogen in Pakistan, en kent Afghanistan niet. Hij heeft er geen bezittingen, werk, sociaal netwerk, etc.. Hij heeft er geen werkervaring opgedaan en is er nooit naar school geweest. De familie heeft er geen gronden, huis of andere eigendom. Afghanistan is voor verzoeker een vreemd land. Men kan niet redelijkerwijze verwachten dat verzoeker zich in Parwan zal kunnen redden op socio-economische vlak. Parwan vormt bijgevolg geen redelijk intern vestigingsalternatief.

Uit het bovenstaande blijkt dat er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”

Verzoeker besluit dan ook:

“Op grond van het voorgaande kunnen we concluderen dat verzoeker op zijn minst elementen aanbrengt die door verwerende partij moeten worden onderzocht in het kader van de beoordeling van toekenning van het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker geeft toe niet de waarheid te hebben verteld en verzoekt op basis van de nieuwe informatie Uw Raad dan ook om de beslissing te herzien of op zijn minst nader onderzoek te bevelen.

Verwerende partij had verzoeker tijdens het gehoor kunnen wijzen op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en hem de kans moeten geven hierop te repliceren hetgeen in casu onvoldoende is gebeurd. Door dit niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van deze beroepsprocedure voor het eerst de volledige waarheid verteld. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door hem het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een kopie van zijn Pakistaanse "Proof of Registration Card" en de "Proof of Registration Cards" van zijn ouders (stuk 2);
- het rapport "Pakistan: Country report – The situation in Pakistan" van Asylum Research Centre van 18 juni 2018 (stuk 3);
- het "Amnesty International Report 2016/17 – Pakistan" van 22 februari 2017 (stuk 4);
- het "World Report 2017 – Pakistan" van Human Rights Watch van 12 januari 2017 (stuk 5);
- het "2016 Country Reports on human rights practices – Pakistan" van United States Department of State van 3 maart 2017 (stuk 6);
- het artikel "Pakistan to Afghan refugees: leave or be deported" van CNN van 15 november 2016 (stuk 7);
- het artikel "The New Humanitarian, 'UN under fire even as Pakistan lifts Afghan deportation order, 13 February 2017'" (stuk 8);
- het rapport "Pakistan coercion, UN complicity: The mass forced return of Afghan refugees" van "Human Rights Watch" van 13 februari 2017 (stuk 9);
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation – Update" van mei 2018 (stuk 10);
- het "End of year report (2018) about Mujahideen progress and territory control" (stuk 11);
- een "authorization for access, disclosure, and processing of personal data" van verzoeker aan UNHCR van 7 juni 2019 (stuk 13).

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 september 2019 legt verzoeker volgende stukken neer:

- de taskara van zijn vader met beëdigde vertaling naar het Nederlands (stuk 1);
- zijn "Afghan Refugee Health Programme Family Card" met beëdigde vertaling naar het Nederlands (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. *In casu* wordt de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist, doch de bestreden beslissing oordeelde terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn herkomst in Afghanistan en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift immers aan dat hij niet de waarheid heeft verteld over herkomst en verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België. Hij verklaart thans dat zijn ouders afkomstig zijn uit het dorp Mandikol in het district Koh-e-Safi van de provincie Parwan in Afghanistan, doch dat verzoeker zelf geboren werd in Pakistan en daar steeds heeft verbleven.

Verzoeker legt tevens een begin van bewijs neer dat een verblijf in Pakistan kan aantonen, met name een kopie van een Pakistaanse "Proof of Registration Card" in zijn hoofde, geldig tot 31 december 2015 kopieën van de "Proof of Registration Cards" van zijn ouders, geldig tot 31 december 2015, een kopie van zijn "Afghan Refugee Health Programme Family Card" van 11 maart 2012.

Hij gaf in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij de originele documenten tracht te bekomen. Verzoeker heeft bovendien informatie heeft gevraagd aan UNHCR om zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker heden nieuwe verklaringen en elementen voorlegt met betrekking tot zijn herkomst, met name de landen en plaatsen van eerder verblijf, die fundamentele wijzigingen betreffen ten aanzien van zijn eerder verzoek om internationale bescherming en die, gelet op de objectieve landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier, verder grondig onderzoek behoeven. Verzoekers voorgehouden langdurig verblijf in Pakistan zou een element kunnen zijn dat mee in overweging moet worden genomen in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken deze nieuwe gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

De Raad acht bijgevolg bijkomend onderzoek nodig om de verdere onduidelijkheden omtrent verzoekers identiteit, herkomst en vluchtmotieven uit te klaren.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

De Raad wijst erop dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de instanties belast met het onderzoek naar internationale bescherming zodat deze kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder zijn identiteit, herkomst en asielrelaas.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 mei 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP